

Sygn. akt IX Ka 1579/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Opozda-Kałka

Protokolant: starszy protokolant sądowy Anna Wołowiec - Piłat

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Renaty Orłowskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 roku

sprawy **M. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Opatowie

z dnia 24 września 2014 roku sygn. akt VII K 251/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt: IX Ka 1579/14

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o to, że w dniu 17 czerwca 2014 roku w miejscowości O., powiatu (...), woj. (...) w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, wyrażającym się zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu o stężeniu I – badanie 0,32 mg/l, II – badanie 0,28 mg/l i III – badanie 0,29 mg/l, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości warunkach art. 178a § 1 kk, wyrokiem Sadu Rejonowego w Sandomierzu wydanym w dniu 28 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt IIK 151/11.

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim, wyrokiem z dnia 24 września 2014 roku w sprawie sygn. akt VII K 251/14 orzekł, co następuje:

I oskarżonego M. M. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 178a x 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;

III na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 210 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony M. M., który zaskarżył go w części orzeczenia o karze i zarzucił:

1) rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec niego w punkcie wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, wynikająca z nieuwzględnienia wszystkich dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 kk, przesłanek instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, a w szczególności art. 69 § 4 kk, tj. nie potraktowanie całokształtu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych jako szczególnie uzasadnionego wypadku, co doprowadziło do tego, iż dolegliwość orzeczona tą karą przekracza stopień winy;

2) rażąca niewspółmierność orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w rozmiarze 2 lat polegająca na błędnej ocenie, że jako kierujący stwarza potencjalne zagrożenie dla innych uczestników ruchu i konieczne jest wyłączenie go spośród kierujących pojazdami na tak długi okres czasu, a które to rozstrzygnięcie pozostaje w rażącej sprzeczności z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, a w szczególności okolicznościami samego zdarzenia, wyrażonej przez niego skruchy i mojego szczerego przyznania się do winy, a także potrzeb w zakresie posiadania prawa jazdy z uwagi na wyjątkowo ciężką sytuację rodzinną.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie wobec niego kary 6 – ciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3 oraz poprzez orzeczenie wobec niego środka karnego

w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego M. M. jest oczywiście bezzasadna.

Ustalenia Sądu I instancji co do winy i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. M. są prawidłowe, czego żadna ze stron w istocie nie zakwestionowała.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14.09.2005 II AKa 165/05 KZS 2005/10/32 zmiana kary w instancji odwoławczej może nastąpić tylko wówczas, gdy wedle własnej oceny sądu odwoławczego, kara orzeczona przez Sąd I instancji nie daje się akceptować z powodu różnicy między nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz „bijącej w oczy, a więc nie różnicy niewielkiej, nieznaczącej”. W ocenie Sądu Okręgowego taka sytuacja nie ma miejsce

w niniejszej sprawie, co tym samym nie uzasadnia zmiany orzeczenia w przedmiocie orzeczenia o karze. Trafnie bowiem Sąd ten podniósł, że popełniony przez oskarżonego M. M. czyn charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Istotnie bowiem oskarżony swoim zachowaniem naruszył jedno

z podstawowych dóbr chronionych prawem, tj. bezpieczeństwo w komunikacji,

o wadze którego przesądza usytuowanie przepisu art. 178a § 4 kk w części szczególnej kodeksu karnego oraz rodzaj sankcji przewidzianej za to przestępstwa, którą jest kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Trafnie podnosi w tym miejscu Sąd I instancji, że nietrzeźwi użytkownicy dróg stanowią poważne niebezpieczeństwo dla innych, gdyż ich zachowanie jest nieprzewidywalne i często niekontrolowane. Rozważania Sądu I instancji Sąd odwoławczy w pełni podziela

i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.64). Słusznie również Sąd ten wskazał, że wina oskarżonego M. M. nie budzi żadnych wątpliwości, albowiem działał on z pełną świadomością, zaś jego zachowanie nie było ograniczone żadnymi czynnikami zewnętrznymi. Trafnie bowiem podkreśla tenże Sąd, że wyjaśnienia oskarżonego, w których podał, że prowadził samochód będąc

w stanie nietrzeźwości, albowiem niejako został przymuszony sytuacją, gdyż musiał jak najszybciej się dostać do pracy, a jedynie brak czasu sprawił, że bez zastanowienia usiadł za kierownicą samochodu nie zasługując na uwzględnienie. Właściwe bowiem podnosi Sąd Rejonowy, że oskarżony M. M. był już karany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk oraz

dwukrotnie za przestępstwo z art. 244 kk, co jasno wskazuje, że jest on osobą jawnie i bez jakichkolwiek zahamowań naruszającą porządek prawny, i co tym samym nie pozwala na uznanie jego twierdzeń o incydentalnym charakterze popełnionego przez niego występku za prawdziwe. Mając bowiem świadomość wypitego dzień wcześniej alkoholu oskarżony mógł odmówić nagłego i wcześniejszego przyjazdu do pracy, zwłaszcza, że wiedział,

z uwagi na swoją dotychczasową karalność, z jakim konsekwencjami wiązać się może jego niewłaściwe zachowanie. W świetle zatem powyższego trafnie Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, czego w istocie nie kwestionuje skarżący. Słusznie również, wbrew temu, co podnosi autor apelacji Sąd Rejonowy nie zastosował w okolicznościach niniejszej sprawy dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Podkreślić bowiem należy, że zgodnie z art. 69 § 4 kk wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Innymi słowy oznacza to, że tylko w nadzwyczajnych sytuacjach warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a § 4 kk byłoby możliwe.

Z taką sytuacją nie mamy jednakże do czynienia w niniejszej sprawie. Podnieść bowiem należy, o czym mowa była już wcześniej, że oskarżony M. M. był już w przeszłości trzykrotnie karny, to jest za przestępstwo z art. 178a § 1 kk oraz dwukrotnie za przestępstwo z art. 244 kk. W tej więc sytuacji nie sposób uznać, że wymierzenie obecnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania odniesie właściwy skutek i w konsekwencji sprawi, że oskarżony M. M. nie będzie już wchodził na drogę przestępstwa, skoro skutku takiego nie odniosły dotychczas wymierzone względem niego kary. W tej więc sytuacji przyznanie się do winy, jak i wyrażony żal i skrucha nie mogą być przesadzające dla zastosowania względem niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wręcz przeciwnie takie zachowanie oskarżonego, który ma już za sobą niemałe doświadczenia z wymiarem sprawiedliwości w tym zakresie, rodzą uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości wyrażonego przez oskarżonego żalu i skruchy. Nadto, jak wskazano zresztą już wyżej, zachowanie oskarżonego nie było determinowane jakimikolwiek zasługującymi na usprawiedliwienie nadzwyczajnymi okolicznościami. Nic bowiem nie stało na przeszkodzie, aby oskarżony mając świadomość spożytego alkoholu odmówił koledze wcześniejszego przyjazdu do pracy. W tej więc sytuacji podnoszony w tym zakresie zarzut uznać należy za całkowicie chybiony.

Także, kwestionowane przez skarżącego rozstrzygnięcie w przedmiocie rozmiaru orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest prawidłowe. W pierwszej kolejności przypomnieć trzeba, że przy określeniu rozmiaru obowiązywania zakazu określonego w art. 42 § 2 kk ocenia się stopień zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu, jaki swoim zachowaniem stworzył sprawca. Podnoszona zatem w apelacji okoliczność taka jak wiek oskarżonego, która jego zdaniem utrudniać mu będzie uzyskanie pozytywnego wyniku sprawdzającego kwalifikacje w prowadzeniu pojazdów mechanicznych nie jest w tym zakresie

w ogóle brana pod uwagę. W realiach niniejszej sprawy wskazać trzeba, że stopień zagrożenia, jaki swoim niewłaściwym zachowaniem spowodował oskarżony nie można ocenić jako szczególnie duży, skoro prowadził on samochód będąc w niezbyt dużym stanie nietrzeźwości (I – badanie 0,32 mg/l, II – badanie – 0, 28 mg/l) i to w godzinach rannych, kiedy natężenie ruchu na drodze jest zazwyczaj małe. W tej więc sytuacji wymierzenie tego środka karnego w dolnej możliwej granicy, to jest

w rozmiarze 2 lat uznać należy za właściwe, skoro zgodnie z art. 42 § 2 kk przedmiotowy zakaz może być wymierzony w granicach od 1 roku do 10 lat. Wskazywane przez autora apelacji żal i skrucha nie mogły przyczynić się do zmiany orzeczonego przez Sąd I instancji środka karnego, skoro był on już karany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk i dwukrotnie za przestępstwo z art. 244 kk. Zatem

i w tym zakresie argumenty skarżącego uznać należy za całkowicie nieprzekonywujące.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 635 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego M. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że uiszczenie ich, z uwagi na sytuację materialną i osobistą oskarżonego, który pracuje i osiąga stały dochód, nie będzie dla niego nadmiernie uciążliwe. Na koszty te składają się:

- kwotę 120 złotych tytułem opłaty od wymierzonej kary pozbawienia wolności - zgodnie art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.),

- kwotę 20 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze – zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczenia wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. z 2003r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.).

Z tych względów na podstawie art. 437 § 1 kpk orzeczono, jak wyżej.

SSO Ewa Opozda - Kałka